

2 baptist.dk

Nummer 2 | 2011 | 158. årgang
Udgivet af Baptistkirken i Danmark

TID ...

Vi vil være kirke

Roskilde Baptistmenighed har brugt mere end et år på en forandringsproces. De vil være kirke. I marts nåede de en konklusion.

»Som præst og som ledelse var vi frustrerede over, at vi brugte for megen tid på at tale om »farven på væggene« og for lidt på at tale med mennesker, der gerne ville lære at bede, læse i Bibelen, altså den åndelige dimension. Luften var blevet for

indelukket,« siger Claus Bækgaard, præst i Roskilde Baptistmenighed.

Jan Johannsen, tidligere menighedsrådsformand og nu medlem af ledelsen i BaptistKirken, siger: »Den traditionelle ledelsesstruktur med præst og menighedsråd har mere eller mindre spillet fallit. Med præsten som alt for stort omdrejningspunkt omkring aktiviteterne og et menighedsråd, der kun mødes én gang om måneden, går der alt for lang tid imellem, at de vigtige beslutninger kan træffes. Samtidig belem-

res præsten med alt for mange dagligdags problemer og almindelig administration.«

Alle kunne blande sig

Menighedsrådet valgte en meget baptistisk tilgang til processen; samtalen. Der blev nedsat fire arbejdsgrupper, som alle kunne melde sig til at deltage i. De er kommet med deres bud på, hvad det er at være kirke i dag. På den måde kommer forandringerne nedefra.

De fire emner, som er blevet debatteret,

Menigheden arbejder med i processen.

» Menighedsrådet valgte en meget baptistisk tilgang til processen; samtalen. «

er: Forpligtende fællesskab, socialt engagement, undervisning og discipelskab samt gudstjenestefejringen.

I alle de fire områder tænkes tre nøgleområder ind: Børn og unge, samarbejdet med Roskilde Frikirke, som i forvejen er meget nært, samt det at være udadvendt mod byen.

Forandringsvillig arbejdsgruppe

Otte forandringsvillige personer blev sat i spidsen for processen. Af dem var kun præsten og Jan Johansen fra menighedsrådet, og aldersspændet var 20 til 70 år. »Vi har holdt virkelig mange møder«, siger Claus Bækgaard. »Det sværeste i processen har været at holde det som en værdidebat og vente med strukturen. Og så har vi fredet gudstjenestebatten til allersidst.«

Jan Johansen tilføjer: »En ny struktur, hvor menigheden får en daglig ledelse, en administrator og en ledelse bredt sammensat af repræsentanter for de forskellige tjenestegrene, skal sikre, at menigheden i højere grad løser de opgaver, den er

sat til som kirke – og ikke udsuger enkelte medarbejdere.

Vi vil gerne sikre, at medarbejdere på alle niveauer får opmærksomhed og coaching, så den enkelte udvikles og får deres evner og gaver i brug, hvor livet udfolder sig – og ikke dér, hvor der tilfældigvis er et »hul«, der skal udfyldes.«

De kortsigtede mål for processen i Roskilde er at:

- løse udfordringer omkring uddelegering og for lange beslutningsprocesser
- favne og integrere generationerne på alle kirkens virkeområder
- nære livet, hvor det leves og opmuntre til discipelskab for den enkelte
- højne fællesskabet internt
- øge samarbejdet i forhold til vore nære samarbejdspartnere (nabokirker, kommunen, lokalsamfundet osv.)

Det langsigtede mål er at blive mere kirke for vores omverden – og mindre kirke for os selv!

Læs i næste blad om Bethelkirkens forandringsproces.

[] Lone Møller-Hansen

[] Jan Johansen
og Bendt Hansen

Fakta | forandringsprocesser

Flere baptistmenigheder er i gang med forandringsprocesser. En af dem er Roskilde Baptistmenighed, og denne proces har varet mere end et år.

Læs om denne proces: <http://www.baptistkirke.dk/information/forandringsproces/>

Ny struktur løser ingenting

Når alt kommer til alt, skal struktur kun understøtte livet, der udfolder sig i dagligdagen. På den anden side kan en uhensigtsmæssig organisering kvæle liv og nye tiltag. Derfor skaber strukturændringerne ingen forandring - men det danner et fundament, hvor livet kan næres og understøttes. Vi vil gerne skabe en kultur, hvor alle er i tjeneste - hvor nye ideer og selvstændige tiltag ikke kvæles, men næres og får opbakning til at blive prøvet af.

Indhold Tid ...

- 2 Vi vil være kirke**
– om forandringprocessen i Roskilde
- 5 Tiden er inde til noget nyt**
– leder
- 6 Kunsten er ikke at få arbejde, men at få løn**
– at være arbejdsløs
- 8 Afrikansk tid i Danmark**
– om begrebet »afrikatid«
- 10 Går tiden – eller kommer tiden?**
– baggrund
- 12 Sommer, glæde og varme**
– erfaringer fra en sommerhøjskole
- 14 Vi har forhindret et større onde**
– portræt af Rasmus Skårhøj Jensby
- 17 Har du en drøm?**
– Ledelsen ved tasterne

- 18 Hvad venter du på?**
– om hvad påsken virkelig betyder

- 20 Klokkeren er 15, så står vi op**
– om work-life-balance
- 23 Tid til laaaaaang morgenmad**
– prøvefamilien
- 24 Guds gigantiske urværk**
– tid, evighed og Kaj Munk
- 26 I gudstjenesten bliver vi evighedsmennesker**
– om ørkengudstjenester i Kristuskirken

Forsiden
[📷] Dreamstime

- 28 Forstyrret i kirken**
– virksomhedsledere besøgte præsten

- 30 Det er svært at flytte hjemmefra**
– Community center i Honduras
- 31 Glimt: Missionsstævnet 2011 Døbte og døde**
- 32 Passion + hjerterum = Relation**
– Storesøsterprojekt
- 34 Når mikrofinans fungerer**
– hjælp til selvhjælp i Burundi
- 36 Min egen tid?**
– klumme

Redaktion

Lone Møller-Hansen, redaktør
tlf. 5695 1015 / 2347 4015, m-h@mail.dk
Gitte Elleby Jørgensen, redaktionssekretær
tlf. 2299 0424, gitte@baptist.dk
Bent Hylleberg, tlf. 5918 5195, bent@hylleberg.info
Hanne Kiel, tlf. 3190 8190, hanne_kiel@hotmail.com
Maria Klarskov, tlf. 3217 6277, mariakl@rskov.dk
Mads Lindholm, tlf. 4044 4844, ml@madsindholm.dk
Lasse Åbom, tlf. 2290 5628, lasseabom@gmail.com

Grafisk design: Pedersen & Pedersen, Århus
Trykkeri: V-Print, Holstebro
Oplag: 3.600

baptist.dk er Baptistkirken i Danmarks kirkeblad og sendes til alle med tilknytning til en baptistmenighed.
Idémateriale: Artikelforslag og digitale billeder modtages gerne. Bemærk dog, at redaktionen planlægger to numre ad gangen. Artikler er ikke nødvendigvis udtryk for redaktionens holdning.

Udgivelsesdatoer og deadlines

Nr. 4: 1. juli. Deadline 2. maj.
Nr. 5: 2. september. Deadline 4. juli

Gaver til **baptist.dk**: Kan indbetales på 3201 10042879 mærket »baptist.dk«

Baptistkirken i Danmark

Lærdalsgade 7, st.tv., 2300 København S
Tlf. 3259 0708
Telefontid: Mandag-fredag kl. 9-12
E-mail: info@baptist.dk
Hjemmeside: www.baptistkirken.dk

QR-kode: Med en smartphone, kan du downloade en gratis scanner-app. Med programmet kan du scanne koden. Herefter åbner hjemmesiden bag linket automatisk på din telefon.

Henvendelse om adresseændring til din lokale menighed.
Dødsfald og nydøbte indberettes til Sekretariatet.
Bladet kan modtages på cd ved henvendelse til Sekretariatet.

Tiden er inde til noget nyt

Det er en ny tid for baptist.dk. Der er redaktørskifte – og samtidig evalueres det »gamle« baptist.dk, der har haft sin form siden 2004. Læserne afgør bladets fremtid. Tilbage til det senere...

Lasse Åbom havde faktisk ikke tid til at sidde i redaktionen. Som deltidsansat præst og fuldtids teologistuderende sagde han dog ja til at være med som inspirator ved redaktionsmøderne, men han kunne ikke være tovholder på artiklerne!

Maria Klarskov dumpede ind til et redaktionsmøde, fordi hun havde en idé til en artikelserie, og inden mødet var slut, var hun med i redaktionen.

Mads Lindholm var glad for at blive spurgt om at være med i redaktionen, men han havde dårligt tid. Når han var færdig med sin PhD (først i november 2010, nu i februar 2011) var alting jo usikkert!

Fælles for de tre er en brand for Kristus, en lyst til at give dette engagement videre. Og at de alle tre er ved en milepæl i deres studier. Maria blev færdig som fysioterapeut i januar, Lasse bliver forhåbentlig færdig på Københavns Universitet til sommer, og Mads har sikkert afleveret sin PhD nu.

Tiden er inde til noget nyt. Men der skal prioriteres.

Lasse besluttede fx at koncentrere sig om baptist.dk og gå ud af tjeneste- og uddannelsesudvalget. Alle tre gav hinanden musketer-edens; de står nu sammen om baptist.dk, sammen med en næsten ny redaktion. I hvert fald i dette år.

Læserundersøgelse

Og hvad kunne en ny tid for baptist.dk så indebære? Ja, det har vi 2011 til at finde ud af. I dette blad vil du finde et skema, som vi vil bede dig som læser om at udfylde, enten på papir eller på nettet. Giver det mening, at BaptistKirken bruger 500.000 kr. om året på baptist.dk? Skal det fortsat

sendes med posten til alle hjem? Er indholdet inspirerende?

Det handler om prioritering. Hvad bruger vi hver især vores tid på. Guds rige vokser, dér hvor engagerede mennesker giver sig selv og deres ressourcer. Hvis vi er halvhjertede, handler det bare om at få tiden til at gå.

Nu gik tiden lige så godt, men baptist.dk må videre...

- ✦ Lasse Åbom, 31 år, præst i Kors Kirkens Baptistmenighed
- ✦ Mads Lindholm, 31 år, medlem af Nørresundby Baptistmenighed
- ✦ Maria Klarskov, 25 år, medlem af regnen

[≡] Lone Møller-Hansen

[☒] Gitte Elleby Jørgensen

»Vind en Ipod – deltag i læserundersøgelsen. Se i midten af dette blad!«

Kunsten er ikke at få arbejde, men at få løn

Politikerne taler om mangel på arbejdskraft. Aviserne skriver om »det grå guld«. Men jeg er arbejdsløs. Sådan er dagens situation for mange. Her reflekterer **Hanne Kiel**, der selv er arbejdsløs, over disse paradokser.

Brændpunkter

I livets bølgende linje
af ting, som sker,
står nogle øjeblikke
lysende stærkt og rent,
Solsortefløjt på en sommerdag,
sne mellem mørke graner,
din sovende dreng
i dine arme,
stjerner over taget
på dit hus.
Små, korte glimt,
livets koncentrat.

I disse korte nu
at leve.

» Det er en glæde, at mennesker beder mig løse forskellige opgaver, men det får jeg ikke arbejde af. «

Det er nu så meget sagt, at jeg er arbejdsløs, for jeg er i aktivering. Det betyder, at jeg skal arbejde så billigt som muligt: Nærlig 37 timer om ugen for at få udbetalt dagpenge. Problemet har aldrig været at få noget at lave. Mine kvalifikationer og evner kan til enhver tid bruges – og de er blevet det. Det er en glæde, at mennesker beder mig løse forskellige opgaver, men det får jeg ikke arbejde af.

Faglig identitet

Et fag, der ikke anvendes, rustner. Det gælder ethvert håndværk. Først mister man sit arbejde, så mister man sin faglighed. Det går ganske vist knap så hurtigt. Men den faglige opdatering halter. Kompetencerne rustner.

Samtidig mister man også sine arbejdskammerater. Gode kolleger efterlader huller i det personlige netværk, når man ikke længere mødes dagligt. Man forsøger at bevare kontakten ved at kikke indenfor, men meget hurtigt er man ikke længere en del af fællesskabet. Snakken går udenom, interessefællesskabet er væk, og tidligere kolleger henvender sig pligtskyldigt med spørgsmålet: »Nå, hvordan går det så...?«

Hvordan svarer man på det? Siger man: »Det går ad helvede til – ingen har

brug for mig?« Eller: »Det går meget godt«. Det sidste er det nemmeste, og det folk helst vil høre. Når fagligheden rustner, og kollegafællesskabet svinder, skrumper den faglige identitet og selvbevidsthed, for der er meget lidt tilbage at have den i.

Ansættelse betyder anerkendelse

Derfor savner jeg den faktor, som en ansættelse er. I begyndelsen er det let at holde sig selv fast på, at arbejdsløsheden er et generelt problem, men som antallet af ansøgninger vokser, og tiden går, bliver det vanskeligt at være uberørt. Hvert afslag bliver til et personligt nederlag, et udtryk for manglende accept af min person. Helt galt bliver det, når jeg også føler mig dårligt behandlet. Og tro mig, det bliver man som arbejdsløs. Ikke af ond vilje, men af mangel på omtanke, uhøflighed og strukturel mistro.

Jeg klandrer ikke de ansatte

– men systemet

Vi har etableret et socialt sikkerhedsnet til hjælp for de borgere, der har mistet deres indtægt. Det er et kontrolsystem, der er bygget på en basis af mistillid til de mennesker, der har brug for hjælp. Jeg har ikke noget at skjule, men alligevel bekliger den totalt omklamrende kontrol min →

Hanne Kiel, årgang 1955

Uddannet på Århus Universitet, Religionsvidenskabelige Studier, og Det teologiske Seminarium i Tølløse. Arbejdet som kulturformidler i Dansk Flygtningehjælp, præst i Brovst Baptistmenighed samt projektmedarbejder indenfor integration på Jobcenter Brønderslev.

Fakta | Ledighed

ifølge Danmarks Statistik:

Bruttoledigheden var i oktober 2010 på i alt 167.500 personer, dvs. 6,1% af arbejdsstyrken. Dagpenge for en arbejdsløs udgør max. 725 kr. pr. dag for en voksen, der er heltidsforsikret. Du skal som arbejdsløs søge mindst to ledige jobs om ugen – også udenfor dit fag! – indenfor en radius af 100 km fra din bopæl.

Kunsten er ikke at få arbejde, men at få løn

→ hæderlighed, fordi systemet uden videre går ud fra, at jeg vil snyde. Blot fordi jeg har brug for dagpenge, regner samfundet med, at jeg også er uærlig. Det er ydmygende at opleve.

Ethvert brev fra det offentlige er påført en bemærkning om, at hvis jeg ikke opfylder kravene, kan udbetalingen af dagpenge stoppes. Hver gang jeg læser den bemærkning, føler jeg mig nedvurderet, fordi man uden videre går ud fra, at jeg er uvillig til at samarbejde. Det er jeg ikke, men jeg er ikke altid enig i diverse vurderinger. Kun ved at gøre det, som sagsbehandleren mener, er klogest, kan jeg undgå at miste mit levebrød. Min vilje sidder i sagsbehandlerens bukselomme.

livet er mere end arbejdet

Arbejde er vigtigt og dejligt, men livet er heldigvis andet og mere. Livet er de små børns smil og de gamles milde glæde. Det er omsorg og kærlighed, leg og latter, nærvær og omtanke, venner og fællesskab. Og livet er også udfordringer og bekymringer, havearbejde og snydning. Livet er det hele – og derfor er det livet værd.

[≡] Hanne Kiel

[📷] Kristian Kiel

Afrikansk tid i Danmark

Når du tager til et andet land, medbringer du meget mere end det, der er i din kuffert. Du har også din »kulturelle bagage« med. Det er de værdier, overbevisninger og den opførelse, du har lært som barn, og som har stor indflydelse på dit livssyn og verdenssyn. Din kulturelle bagage er unik og ofte meget forskellig fra den kulturelle bagage, som de mennesker, du er flyttet ind blandt, har.

»Afrikansk tid« er en af de største udfordringer for afrikanere. En minister lader vælgere vente, en ven kommer for sent til en aftale, en dommer forsinket en retssag eller en offentlig bus afgår og ankommer for sent. Det er reglen mere end undtagelsen.

Spørgsmålet er: Kan afrikanere komme til tiden?

Bestemt – hvis det er vigtigt for dem! På landet står mænd og kvinder op ved hanegal for at gå i markerne, hente vand ved floden, lede kvæget på græs osv. Dette er klassisk punktlighed, men problemet med at holde tiden opstår, når det drejer sig om prioriteringer.

Pres på afrikanere

Det strikte system med tidsstyring og præcis tidskontrol i vestlige lande, især i Danmark, lægger pres på afrikanere, for at de

hurtigt indordner sig tidskulturen. Arbejdsgivere, kontorer og offentlige transportmidler sætter punktlighed meget højt. De, der lever deres liv efter »afrikansk tid«, betaler prisen for manglende punktlighed i deres tidsstyring.

Generelt tager det et par måneder for dem, der arbejder hårdt på det, at vænne sig til dansk tid.

En udfordring for menigheden

Jeg er præst i International City Baptist Church i Broholmkirken, og menighedens medlemmer kommer fra mange lande – især afrikanske. Vi har levende gudstjenester søndag eftermiddag og andre møder og aktiviteter i løbet af ugen. Jeg må indrømme, at forsinkelser stadig er en udfordring for menigheden. Nogle har valgt en livsstil, hvor de kommer for sent. Andre kommer for sent, fordi de først skulle have fri fra arbejdet. Andre igen skal hente børn og lave mad til ikketroende ægtefæller og sørge for andre ting i familien, inden de kan tage i kirke. Jeg underviser i vigtigheden af at holde tiden, fordi tiden er tabt for evigt, hvis den ikke bliver brugt. Den kan ikke fås tilbage og – mere vigtigt – Gud kræver, at vi bruger vores tid fornuftigt.

Hvis der er noget, afrikanere og asiater kan drage nytte og lære af den danske tidskultur, så er det punktligheden, der er lig med højere produktivitet.

[≡] Tony Acheampong

[📷] Dreamstime

» I mit hjemland, siger vi: »Gud gav den hvide mand uret og den afrikanske tid.« «

Går tiden – eller kommer tiden ?

Vi måler dagen, året og livet i tid. Undertiden flyver den. Vi får meget ud af den. Vi forvalter den godt, siger vi. Undertiden smuldrer tiden. Vi spilder den, siger vi. Men hvordan er det med tiden? Går den, eller kommer den? Det er det afgørende spørgsmål. Her kan du læse om den forståelse af tiden, der hører kristen tro og praksis til

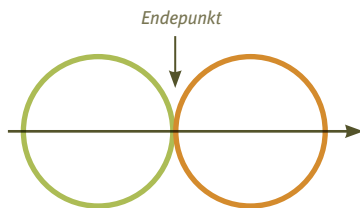
Hvordan vi bør opfatte »tiden« må interessere alle. Vi inddeler ikke blot tiden i »før« og »efter« Jesu fødsel. Jesus begynder faktisk selv sin indsats ved at tale om tiden. Det første, han siger, er: »Tiden er inde, Guds rige er kommet nær!«¹ Hvad mener han med at tale om »tiden« på den måde?

Ny Testamente bruger tre forskellige gloser til at betegne tiden. Bag Jesu udsagn er de alle tre i spil. Vi kender dem godt på dansk, selv om vi kun taler om »tid«. *Kronos* betyder tids-rum: Den tid, vi måler med et ur, den kronologiske tid, tiden der går. *Kairos* betegner et tids-punkt midt i tiden, et gunstigt øjeblik, altså afgørelsens tid. Her får tiden indhold, fylde. Og *aion* (æon) bruges, når vi taler om et tids-afsnit, en periode hvorefter tiden ender.

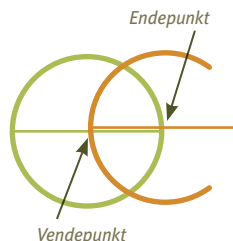
Vendepunktet

På Jesu tid regnede de fleste med, at Gud ville straffe de ugudelige og belønne de retfærdige. Vores onde tidsalder løber mod

1 Markus Evangeliet 1:15. 2 Lukas Evangeliet 4:16. 3 Paulus i Romerbrevet 12:2.

Figur 1 | Den forståelse af tiden, som Jesus opponerede imod: Den nuværende verden er ond (den grønne cirkel) ► omvend jer derfor ► og søg Guds rige (den orange cirkel) i den næste tidsalder

Figur 2 | Den forståelse af tiden, som Jesus provokerer os med: Gudsriget (den orange cirkel) er allerede på spil i vores verden! ► Omvend jer ► og gå i gang med at tjene her og nu! Tjenesten, der begynder her, ender i opstandelsen, når den onde epoke (den grønne cirkel) definitivt er ophørt

dens *endepunkt*. Herefter kommer en ny tidsalder. De få retfærdige, der har holdt ud, vil Gud belønne i den nye tidsalder (se figur 1). Jesus korrigerer en sådan opfattelse!

Jesus forkynder, at Guds herredømme bryder ind som et *kairos* (et gunstigt øjeblik) midt i *kronos* (i historien). Ja, Guds rige sættes i spil ved hans komme – allerede »i dag« – siger han i synagogen.² Hans nærvær markerer altså ikke den gamle, onde tidsalders *endepunkt*. Det indebærer derimod et *vendepunkt* midt i den gamle tidsalder. Det vil sige, at Guds riges kræfter »allerede nu« er sat i værk. En ny tidsalder er oprundet – midt i denne onde tidsalder (se figur 2). Det onde skal overvindes, det gamle skal forvandles.

Perspektivet

En ny epoke (*æon*) er altså brudt ind i den nuværende. Ved Kristi opstandelse fik den nye tidsalder fodfæste i vores verden. Hans opstandelse er begyndelsen på alles opstandelse, dvs. den nye verdens komme. Det afgørende *vendepunkt* i tiden er altså passeret. Derfor lyder den sejrende kirkes sange allerede nu midt i den stridende kirkes gudstjeneste. Midt i verdens ondskab kan vi leve med blikket vendt mod den kommende verden. Vi skal ikke frygte fremtiden. Den truer ikke. Det er Gud, der kommer os i møde – tiden, der kommer, bringer Guds rige. Derfor spejder vi mod horisonten – samtidigt med at vi fremmer det, der hører Guds herredømme til: Det gode, det glade, det der fører os mod målet i Guds rige.³ Kristne er ikke mørkemænd, men daggryets folk!⁴

Opstandelsen

Som kristne véd vi, hvordan tiden ender. Ikke hvornår, men hvordan. Tidens ophør kommer, når denne onde tid oplever sit *ende-*

punkt. Det sker, når Jesus afslører sit nærvær og bliver synlig ved sit komme i herlighed. Derfor behøver vi ikke at være optaget af »det sidste«, altså hvordan det hele ender. Vi er sat fri til at være optaget af »det næstsidste« – til at leve livet her og nu. Gud giver os tiden, for at vi skal tjene hans herredømme – i denne gunstige tid, der er nådens tid.

Vi henter ikke mening ind i nutiden fra fortiden. Det er ud fra Guds fremtid, vi skal orientere os i nutiden – optaget af at tjene vor næste, vor fjende og hele skaberværket. Så bliver tiden ikke tom, den bliver ikke lang, den smuldrer ikke. Vi erfarer derimod dens fylde. Det giver mening at være til i tiden – når den vurderes efter dens kvalitet, ikke primært efter dens længde. Det er at erfare det evige liv i tiden. Derfor fortsatte Jesus sin tale om tiden med at sige: »Omvend jer! Og tro på Evangeliet!« Han ønsker et folk, der vil tjene Riget *i tiden* – med den forventning, at der går opstandelse i alt det skabte.

[≡] Bent Hylleberg

[🎧] Dreamstime

Sommer, glæde og varme

I år er det 25 år siden, Kvindeforbundet afholdt den første sommerhøjskole i Rebild. En erfaren medarbejder og en ny deltager fortæller her, hvorfor sommerhøjskolen er still going strong.

Inge Jørgensen, der sammen med sin mand arbejder i køkkenet, siger:

Hvorfor bruge ti dage om året på at være medarbejder på sommerhøjskolen i Rebild? Det er jeg blevet spurgt om flere gange.

Svaret er: Det er en glæde og en gave at få lov til at være sammen med mange dejlige mennesker. Det er også en opgave – jeg er der ikke for at »nyde«, men yde et stykke arbejde: Morgenmad – formiddagskaffe – frokost – eftermiddagskaffe – aftensmad og aftenkaffe. Men med dejlige medarbejdere i køkkenet er det en opgave, jeg ikke

vil undvære. Så længe kræfterne rækker, bliver jeg ved. Samværret med »kursisterne« er fantastisk. Jeg får mange knus og smil, og mange venskaber bliver knyttet. Jeg har stadig kontakt med nogle, som var i Rebild for seks-otte år siden. Derfor vil jeg gerne bruge ti sommerdage i Rebild, for jeg får mere tilbage, end jeg giver.

Karen Tassing, der er ny i baptistsammenhænge, fortæller om sine oplevelser som førstegangsdeltager på sommerhøjskolen i 2010:

Da jeg så Kvindeforbundets program for sommerhøjskolen, blev jeg meget overrasket over, hvor mangfoldige tilbudene var, alle samlet under overskriften »I Guds verden skal vi leve«.

Andre »erfarne« deltagere fra vores menighed i Holbæk havde fortalt, hvor sjovt, hyggeligt og inspirerende det altid havde været for dem at tage på netop denne sommerhøjskole. Med disse varme anbefalinger og et godt program tilmeldte jeg mig, og jeg kan sige, at alle mine forventninger (og mere til!) blev indfriet.

Dog må jeg indrømme, at jeg havde et par betænkeligheder:

Var det kun for og med kvinder? Hvilket allerede ved ankomsten på Skørping station viste sig ikke at være tilfældet.

Hvordan var aldersfordelingen? Tja, det viste sig, at jeg var den næststygste på holdet, men det viste sig, at mens jeg var sammen med alle mine medkursister i Rebild, glemte jeg faktisk alt om alder, for stemningen var fyldt med glæde, varme, latter, ja, alt det der gør, at man blev mindet om, at positive oplevelser og

Fakta | Sommerhøjskolen 2011

Holdes på Rebild Efterskole 30. juli - 9. juni 2011.

Programmet kan fås i din menighed fra 17. april.

relationer, om det så kun er i ti dage, giver overskud og glatter rynkerne ud! Så pyt med fødselsår.

High-lights

Dagens bibel-intro blev præsenteret af præsten Jens Christensen, som yderst kompetent og vidende indførte os i John Shelby Spongs teser ang. vores gudssyn, verdenssyn og livssyn. Ud fra Spongs bog »En ny kristendom i en ny verden« og under den overordnede overskrift for højskoleopholdet holdt han nogle inspirerende og til tider provokerende foredrag om bl.a. at gøre op med det teistiske gudsbillede og erstatte det med Spongs definition af, hvem Gud er: Gud er livets kilde; Gud er kærlighed; Gud er kilden til Væren.

Dette har jeg arbejdet videre med, efter jeg kom hjem. Se, det er inspiration og udvikling!

Det var også nogle rigtig gode foredragsholdere, man havde inviteret:

Hans Anker Jørgensen (om sine sange/salmer), Marianne Hesselholt (om engle), Danny Druehyld (naturoplevelser, og jo hun er baptist!), Marianne Christi-

ansen (præst og eventyrfortæller), Martin Herbst (eks-medlem af Moon-bevægelsen), Dorthe Adamsen (om sine ophold i Sierra Leone).

Derudover var vi på to veltilrettelagte udflugter, værkstedstilbud om eftermiddagene og forskellig underholdning hver eneste aften.

Og så må jeg ikke glemme forplejningen, som var veltillavet og serveret med et smil, så man altid gik glad til bords og glad og meget mæt derfra.

Jeg kendte ikke mange i forvejen, men *det* kom jeg til, og selvom mange kendte hinanden på forhånd, så følte jeg mig aldrig »alene blandt mange«. Jeg var en del af en stor familie på højskole.

Det er bestemt ikke sidste gang, jeg skal på Sommerhøjskole i Rebild.

[≡] Inge Jørgensen og Karen Tassing

[📷] Privatfotos

» Herligt i en alder af 63 år at være »hende den unge«! «

Vi har
forhindret et
større onde

» Nogle steder var vi velkomne, hos andre mødte vi fjendskab. «

Som danskere er vi i krig i Afghanistan. Og vi er optaget af krigen, dens forløb og dens rædsler. Sidste år blev filmen *Armadillo* om krigen og de danske soldater set af ca. 120.000 – og den lå som DVD under 30.000 juletræer! Her kan du læse, hvad **Rasmus Skårhøj Jensby**, der har været soldat i Afghanistan, mener om krigen

Hvorfor tog du til Afghanistan?

Det var der flere grunde til. Professionelt havde jeg tre års uddannelse i forsvaret bag mig. Jeg ville gerne hjælpe befolkningen og opleve deres kultur. Jeg havde hørt mange rædselshistorier om, hvordan Taliban mishandlede afghanerne: De brændte skoler, forbød kvinderne at færdes udenfor hjemmet, og der var forbud mod sport, radio og TV. Jeg følte mig godt forberedt til opgaven – ikke mindst militært, idet vi havde trænet i ca. 1½ år.

Hvordan så jeres hverdag ud?

Efter syv dage i lejren med øvelser havde vi 16 dage i felten. Her bestod arbejdet i at opfange Talibans radiosignaler og i at opsøge lokalbefolkningen for at tale med dens ældsteråd. Nogle steder var

vi velkomne, hos andre mødte vi fjendskab. Vi tilbagelagde lange afstande i åbne firehjulstrækkere og overnattede i ørkenen. Kunsten bestod i at undgå såvel gamle som nye miner i terrænet. Vi skulle kun involvere os i kamp med fjenden, hvis vi blev angrebet. Taliban har stor indflydelse, især på landet. Derfor mødte vi alle med en sund portion skepsis.

Hvad gjorde krigen ved dig?

Her følger der en lang pause, inden Rasmus svarer: Den har helt sikkert ændret mig. Jeg tror, det er nødvendigt, at vi øger den humanitære indsats. Krigen lærte mig også at sætte større pris på vores forhold herhjemme. Men jeg vil ikke rejse ud igen. Jeg har stiftet familie, og der er en øget risiko for at miste livet. Kun få danske soldater var døde, da jeg rejste hjem i 2007.

Hvad er formålet med krigen?

I forsvaret drøftede vi sjældent krigens formål. Det var politikernes sag. Jeg mener, at vores opgave består i at dæmme op for udklækning af flere terrorister og i at mindske de rædsler, som Taliban vil påføre befolkningen. Hvis vi desuden kan bidrage til en demokratisk udvikling, vil meget være nået – men det er næppe sandsynligt på kort sigt.

Hvor er fjenden i Afghanistan?

Det er et godt spørgsmål. Det er lettere at svare på, hvem fjenden er. Vi kæmper mod Taliban, dvs. resterne af det islamiske rædselsregime, der kontrollerede landet fra 1996-2001. Efter 11. september 2001 fjernede USA Taliban-styret og begyndte »krigen mod terror«. Siden 2002 har vi støttet krigen. Vi udkæmper altså en guerilla-krig, hvor fjenden gemmer sig i lokalbefolkningen. Og undertiden får Taliban støtte fra den. De rekrutterer fattige afghanere, der ikke har andet at leve af. Hertil kommer, at Taliban støttes af al-Qaeda – altså Osama bin Ladens islamiske netværk, der står bag den globale terror mod USA og dets allierede.

Var du involveret i drab – på fjenden eller lokalbefolkningen?

Vi måtte undertiden skyde i selvforsvar, og vi var involveret i ildkampe. Via aflytninger af Talibans kommunikation forstod vi også, at der var sårede og dræbte i træfningerne. Og vi må desværre også gå ud fra, at lokalbefolkningen led tab.

Krig er drab, fortvivelse og ulykke. Hvordan kan du stille op til en sådan dagsorden?

Det er et omstridt spørgsmål, om terror kan bekæmpes med krig. →

Vi har forhindret et større onde

Men vores indsats har minimeret antallet af potentielle terrorister. Set i bakspejlet ville situationen være værre, hvis vi ikke havde været i Afghanistan. Jeg mener, vi har forhindret et større onde. Befolkningen er blevet hjulpet. Det er værd at kæmpe for de svages ret. Og det er afgørende at bekæmpe potentiel terror i vores egen del af verden.

Findes der alternativer til krigen?

Nogle hævder, at vi ville nå længere med en dygtigere efterretningstjeneste. Men vi må huske, at en sidegevinst ved krigen i Afghanistan netop er bedre efterretninger om terroristerne og deres arnesteder. Set i forhold til det civile samfund er der selvfølgelig mange andre alternativer, som vi ikke må undlade – opbygning af uddannelser, infrastrukturer etc. er afgørende for folkets fremtid.

» Det er værd at kæmpe for de svages ret. «

Du har set Armadillo – genkender du den råhed og brutalitet, som soldaterne udviser?

Jeg genkender en del af det. Men den danske indsats er ændret, siden jeg var derude. Patruljering i »den grønne zone«, der er Taliban-området omkring Gereshk, er farlig. Og der er mange flere vejsidebomber. Langt de fleste dødsfald blandt danske soldater er sket efter mit ophold. Filmens skildring af soldaternes fremfærd er meget voldsom. Det kan skyldes, at mange af de danske soldater i dag er yngre, end vi var – og de har heller ikke så grundig en uddannelse bag sig.

Blev du undervist om menneskesyn og etik?

Ja, for så vidt den slags er indeholdt i Geneve-konventionen. Den handler om

beskyttelse af civile i krigstid, men også om behandling af sårede og syge i felten. Og af krigsfanger. Den danske præsts samtaler med os og det frirum, han skabte for os, lagde også op til omtanke om overdreven brug af magt og vold.

Skal vi trække os ud af Afghanistan i 2014?

Målet har altid været, at afghanerne skulle overtage ansvaret for deres egen situation og for at bekæmpe terrorismen. Om de er parate allerede i 2014 er et åbent spørgsmål. I hvert fald bliver Helmand-provinsen, hvor de fleste danske kæmper, ét af de vanskeligste steder at overtage.

[≡] Bent Hylleberg

[📷] Privat

Fakta | Rasmus Skårhøj Jensby

- Født 1983
- Spejder i Herlev og Tølløse siden 2007
- Forsvaret 2003-2008,
- Politiskolen 2008-2011
- Udsendt til Afghanistan 2006-2007 (Hold 2)
- Sergent, gruppefører i en opklaringseskadron, dvs. en taktisk og administrativ enhed på 100-150 mand

Har du en drøm?

Hvor skal vi hen?

»Hvis to baptister til er stede, er der mindst tre meninger!« En bemærkning, der af og til siges med et glimt i øjet for at påpege, at vi som baptister er meget forskellige i vores opfattelse af tingene. Det én synes er det vigtigste for BaptistKirken at gøre, synes en anden er helt overflødig, og vore gudstjenester er meget forskellige. Det er både vores svaghed og styrke, at vi favner så bredt. Svaghed fordi det er vanskeligt at finde fodslag. Styrke fordi vort kirkesamfund derved er så mangfoldigt.

Sammen kan vi meget!

Skal vi udrette noget stort som individer, må vore arme og ben fungere koordineret. Ellers går det ikke. Det samme gælder i menigheden. Paulus siger: »Således er vi alle ét legeme i Kristus, og hver især hinandens lemmer« Rom 12,5. Også her må lemmerne fungere sammen. Skal vi som kirkesamfund udrette noget stort, så må menighederne stå sammen om det, ellers går det ikke.

Men vi har jo fælleserklæringen!

Og det er godt, for den beskriver, hvad der er vores opgave som kirkesamfund. Men den beskriver ikke, hvordan vi skal løse denne opgave. Derfor har vi brug for en vision, der konkret beskriver, hvad vi vil opnå i en given periode. Fælleserklæringen skal have arme og ben og omsættes til handlinger.

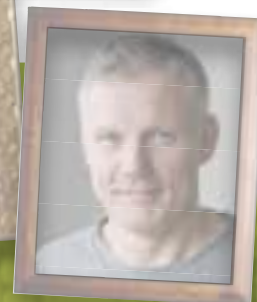
Vær med på de regionale møder!

Her skal vi drøfte, hvilke fokusområder den kommende vision skal handle om. Vi kan ikke gøre alt på en gang, det har vi ikke kræfter til. Vi må derfor udvælge nogle betydningsfulde områder, som vi vil arbejde med i visionsperioden og satse vore ressourcer på. Snakken på de regionale møder er derfor vigtig, for den skal danne grundlaget for den videre visionsproces.

Hvad med dig og mig?

Det er godt at være med i et kristent fællesskab. Men fællesskabet er ikke stærkere, end du og jeg gør det til. Derfor handler en ny vision især om, hvordan vi bliver mere villige til at tjene Ham, der er menighedens Herre.

[≡] Mogens Andersen

Hvad venter du på?

Verden er en have og ikke et venteværelse. Det er påskens budskab.

Som kristen handler det om at vente på Himmelen. Fordi Jesus døde og gav muligheden for evigt liv sammen med ham i Himmelen, er livet på jorden i bund og grund ventetid, som bare skal fordrives i et venteværelse. Kender du det?

Mange vil nok beskrive påskens betydning sådan her: Jesus døde for mine synder. Jeg kan blive tilgivet og dermed komme i Himmelen. I denne definition bliver hele fokus lagt på langfredag og korset, hvor Gud gav sin Søn i menneskers varetægt, og de dræbte ham. Hvis påsken sluttede med døden på korset, da er det største offer nogensinde for menneskeheden ganske vist givet. Men verden er stadig den samme. Den jord, menneskene lever på, er stadig regeret af troens, håbets og kærlighedens største fjende: Døden. Selv Jesus, Guds Søn, blev besejret af døden, og det store kristne håb må derfor være, at vi en dag skal tages væk fra denne gudsforladte jord.

Den første skabelse

Men påskens historie slutter ikke fredag og for de mellemøstlige mennesker, som de første kristne var, er der en helt speciel

symbolik forbundet med den første kristne påske. For at forstå det må vi tilbage til 1. Mosebog, kapitel 1. Ikke et venteværelse, men en have. Fredag, den sjette dag i ugen, skabte Gud mennesket til at leve i en have sammen med ham. Han blæste livsånden ind i det første menneske og gav dermed livets gave til menneskeheden. Dagen efter, den sidste dag i ugen, hvilede Gud, efter at have skabt sit skaberværk. Mennesket blev altså skabt til at leve på jorden i en have, og de blev givet forvalteransvar for resten af skaberværket.

Den anden skabelse

Historien om den første skabelse er gammel men på en sær måde forbundet med specielt Johannesevangeliets fortælling om Jesu død – og opstandelse.

Det er fredag, den sjette dag i ugen, og Gud giver menneskeheden den største gave siden skabelsen: det fuldendte menneske, som er villig til at dø for sine venner. Dagen efter, den sidste dag i ugen, lørdag, hviler Gud igen. Denne gang i en grav. Disciplene gemmer sig og begynder at se i øjnene, at de er blevet frarøvet deres håb om, at Jesus kunne være den frelser, som skulle gøre verden til et bedre sted at være. Nu ligger han i en grav. Disciplene er tilbage i venteværelset.

» Jorden er ikke længere et venteværelse, for Guds Rige er kommet nær i opstandelsen. «

Den ottende – og første dag

På den første dag i den nye uge, søndag, tidligt om morgenen møder Maria Jesus i en have, og om aftenen blæser Gud igen ånde i menneskene. Disciplene gives Helligånden og ansvaret for at forvalte den tilgivelse, som nu er tilgængelig. De gives det endegyldige redskab, som gør det muligt for mennesker igen at leve sammen med Gud i hans have. Jorden er ikke længere et venteværelse, for Guds Rige er kommet nær i opstandelsen. Ikke et spøgelse, ikke en kropsløs sjæl, men et menneske med en krop står op fra graven. Håbet spirer: denne jord kan og skal genoprettes.

Han spiser, han har sår, men han er også svær at genkende og kan gå igennem døre. Jesus efter opstandelsen giver os en forsmag på, hvordan alting – når Guds rige kommer til jorden – forbliver det samme og alligevel bliver forvandlet. Med evigt liv til kroppen og jorden og ikke kun til sjælen, har døden ikke længere magten. Jesu opstandelse starter ikke blot en ny uge, men en ny verdensorden. Kirkens mission er at være tegn på denne nye verdensorden og pege hen imod den endelige forvandling af verden, som en dag vil komme.

[≡] Stephen Sandoval og Maria Klarskov

[↑] Natia Gotsiridze Spanner Hansen

Inspiration

N.T. Wright, teolog og biskop af Durham i Church of England. Forfatter af »Surprised by Hope« (på dansk »Overrasket af Håb«), hvor han forsøger at genopdage det kristne håb.

Påsken bør være højtiden, hvor Guds efterfølgere tager forvalteransvaret af tilgivelsen og opstandelsen på ordet og gør genoprettelsen af jorden synlig.

Tip

Brug 40 dage efter påske til at starte et projekt, som bringer Guds Rige nær i dit lokalsamfund. Fx børnepasningshjælp til enlige forsørgere, husly til hjemløse, besøgsordning hos ensomme ældre eller noget helt andet.

Klokken er 15,

SÅ STÅR VI OP!

Peter vil faktisk gerne tale om Gud.

Søndag kl. 10.30 passer ham bare ikke så godt.

Der er han nemlig lige gået i seng.

» For stadig flere smelter arbejdstid og øvrig tid sammen. «

– God morgen!

Peters stemme er sprød og frisk, øjnene rødspængte, men veloplagte, håret nyvasket og skægstubbene daggamle.

Morgen? responderer Peters chef, nytiltrådt direktør i firmaet, og tydeligvis uvant med dén hilsen. I hvert fald på det tidspunkt af dagen.

Klokken er 15.

Peter er programmør. Han har arbejdet hele natten, det meste af formiddagen med. Så sov han et par timer, og nu, klokken lidt over kaffetid, er det blevet morgen for Peter.

Farvel til 8-16

Kollegaerne på kontoret kunne ikke undertrykke et grin, og den nytiltrådte leder måtte også forundret trække lidt på smilebåndet, og efter nogle uger i virksomheden, havde han accepteret logikken. Peter var udpræget b-menneske. Sidst på dagen kunne han nå et par timer i firmaet sammen med sine kollegaer. Derudover passede det ham bedst at sidde hjemme ved skærmen det meste af natten i selskab med en cola, dugfrisk stempelkaffe og et par pizzaslices.

Velkommen til det fleksible arbejdsliv. Farvel til 8-16.

Skønt historien om Peter er ekstrem, er den sandfærdig og blandt de fortæl-

linger, som opleves på stadig flere virksomheder, der ser stort på tid og sted for i stedet at sætte kreativiteten i højsæde.

For nogle mennesker – som Peter – er fleksibiliteten ikke bare en primadonna-nykke. Det er en forudsætning, en naturlighed, ikke noget at diskutere. For en hel del, der er ældre end Peter, er et sådant forhold til tid på det nærmeste en bespotelse af arbejdet.

Du gav mig, o Herre...

Vores forhold til tid og arbejde ligger dybt forankret.

I landbrugssamfundet var naturen det store ur. I K. L. Aastrups gendigtning af en svensk salme synger vi med på, at »Du gav mig, o Herre, en lod af din jord« som er det sted, hvor arbejdsliv og andet liv naturligt smelter sammen. Årstidernes skiften bestemmer arbejdet, og opdelingen i arbejdstid og fritid, som vi kender den i dag, er praktisk taget ikke til stede.

I industrisamfundet, derimod, er det maskinerne, der siger blip båt og giver udsigt til »det store ur med de magiske tal«, som Kim Larsen synger om. Det er

» Kirken har tendens til at gøre Gud tidsbestemt. «

maskinernes tid, og mennesket er tandhjul i maskineriet. Og nu har vi i stedet, med Holger Lissners ord over samme melodi, fået »vort arbejde her i storbyens larmende vrimmel«. Her er arbejde og bolig adskilt ligesom fritid og arbejdsliv er det. Otte timers arbejde, otte timers fri, otte timers hvile.

Hvornår er prædikenen skrevet?

Nu, på vej imod et samfund, hvor stadig mere orienterer sig om viden, bliver tiden mere individuel. Det handler om kreativitet, om innovation, om udvikling, forandring – og hvad vi ellers vil sætte på af tidens *buzzwords*. Langt mindre vigtigt er det, om vi møder kl. otte og går hjem kl. 16, bare arbejdet er godt.

For de færreste er der vendt ganske om på nat og dag, som der er for Peter. Men for stadig flere smelter arbejdstid og øvrig tid sammen. Når arbejdsmobilen ringer efter sædvanlig arbejdstid, eller når der tjekkes mails sidst på aftenen, når den sidste film er set, og børnene sover.

Hvem interesserer sig for, hvornår præstens prædiken er skrevet – bare den er velskrevet? Hvornår ingeniørens beregninger er regnet – bare de holder? Hvornår læreren forbereder sine timer – bare hun er velforberedt?

Klokken er 15, så står vi op!

Tid til tiden

For år tilbage sagde DSB, at *I toget er tiden din egen*. Nu er tiden din egen hele tiden. Ikke bare tog til tiden. *Tid* til tiden.

For nogle er 8-16 stadig en realitet. For andre – og stadig flere – er fleksibiliteten kommet for at blive: Mail på mobilen, hjemmearbejdsplads, flextid og så videre. Måske ikke som et alternativ til den sædvanlige kontor- eller butikstid, men ofte som et supplement.

Muligheden er på den ene side en stor fleksibilitet. På den anden side er arbejdsrelateret stress en af tidens store bagsider, som ikke alene knytter sig til mængden af arbejde, men også til balancen i livet.

Work-life-balance kaldes kunsten. At balancere arbejdsliv og andet liv. Og med stress som folkesygdom er det tydeligvis en kunst, som mange har til gode at mestre. I en *always online*-kultur, hvor mobil, mail, Facebook og SMS'er skaber konstant tilgængelighed, er udfordringen at finde sin egen retning, sit eget tempo og sin egen vej i livet.

Kirketid

Her kan det kristne evangelium med sit evighedsperspektiv være det tiltrængte kompas, der sætter sig uden for tid og sted – en retningsviser, der gør livet til

andet og mere end en konstant balance-ring af chefens krav på den ene side og familiens på den anden.

Spørgsmålet er blot, hvordan det er muligt for kirken at navigere i tidens strøm?

Måske er det ved at være stillekupé i en verden fyldt af lyde? Måske ved at bringe mening i en verden fyldt med meningsløshed? Måske bliver kirken virtuel og Facebook det nye kirkerum?

Muligheden er, at al tid er kirketid.

Udfordringen er, at kirken har tendens

» Det er maskinernes tid, og mennesket er tandhjul i maskineriet. «

til at gøre Gud tidsbestemt: Med ringende klokker til dem, der ikke bærer ur. Med høstgudstjenester som et minde om det landbrugssamfund, der engang var. Med masser af tilbud for a-mennesker om søndagen.

Peter vil faktisk gerne tale om Gud. Og han går tit forbi kirken. Men det passer ham ikke så godt søndag kl. 10.30. Der er han nemlig lige gået i seng.

[≡] Mads Lindholm

[☒] Dreamtime og Rune Toldam

Tid til laaaaaang morgenmad

»Vi bruger ofte lørdag eller søndag morgen over en lang morgenmad til at læse og snakke. Emma Sophia på fire år er en langsom spiser, og derfor passer det meget godt at tage sig god tid.« Maria og Martin har sammen med deres to børn Emma Sophia, 4, og Theodor, 19 mdr., afprøvet andagtsbogen »Tid med Gud«.

»Vores langsomme weekend-morgner er rigtig gode muligheder for at bringe lidt større emner på banen,« fortæller Maria. »Emma Sophia fik specielt meget ud af de forskellige kort med billeder på. Et af kortene fanger typisk hendes opmærksomhed, og så stiller hun spørgsmål.«

»Som forældre forventer jeg ikke at kunne svare på alle spørgsmål. Så kan sådan en hygge-stund hurtigt drukne i præstationsangst. Jeg forestiller mig

mere, at vi går på jagt efter svaret sammen som familie. »Tid med Gud« er rigtig god til det.«

Der er mange forskellige opgaver, tekster, billeder og bønner til alle 52 emner. »Derfor behøver man ikke selv at være super kreativ lørdag morgen for at få samtalen i gang. Emma Sophia blev hurtigt inspireret. Jeg bliver ofte overrasket over, hvor mange tanker, der er inde i hendes hoved.«

Bogens koncept er, at man gennemgår alle tekster og opgaver til et tema på en gang, men så skal børnene være ældre. Det er i hvert fald erfaringen hos familien Morfjord. »Emma Sophia kan godt lide at få læst teksten højt, og så kigger vi på alle billederne og følger hendes associationer.«

»Theodor sidder ofte med en billedbibel og kigger billeder i stedet. Han er for ung til »Tid med Gud«, som koncept. Men det er jo faktisk helt okay, at vores familietid med Gud ikke passer ind i et koncept. Det gør ligesom jagten sjovere.«

[≡] Maria Klarskov

[📷] Maria Morfjord

Fakta | »Tid med Gud«

Af Morten Munch (red.), 52 interaktive andagter med fotos, tegninger, kort med illustrationer og spørgsmål samt en cd med sange skrevet til bogen.

Fra 4 år.

Udgivet af ProRex Forlag i samarbejde med Dansk Oase.

Kr. 299,95 for en æske med hele andagts-sættet.

Guds gigantiske urværk

Kaj Munk er en af de kristne digtere i Danmark, som har lært os mest om tid og evighed.

Kaj Munks kendte drama, *Ordet*, handler bl.a. om muligheden for den evige Guds indgriben i tiden. Den stovte bonde Borgen kæmper med sin tro på, at Gud kan og vil gribe ind i vor tilværelse – at bønnen om Guds indgriben giver mening. Det er svært. Ingenting synes at ske. Hans sindsyge søn, Johannes, bliver trods hans bønner ikke bedre. Hans ældste søn, Mikkel, kan eller vil ikke følge ham i troen. Og

hans drøm om åndelig vækkelse på egnen er ikke blevet til virkelighed.

Miraklets mulighed

Hele tilværelsen, ja universet kan ifølge Munk ses som et gigantisk urværk skabt af Gud – altets evige urmager, der lader værket blive styret af naturlovene. Munk skrev: »Den troende ved jo også om lovene; han tror ydermere, at Gud har skre-

vet dem, og når han grænseløst beundrer disse loves visdom og vælde, ærefrygter han altså Gud. Men den Gud, der har skrevet dem, står så tillige også over dem. Hvem ville forbyde urmageren at røre ved den lange viser med fingeren.«

Ligesom en urmager kan gribe ind i urets gang alene beroende på urmagerens beslutning, sådan kan Gud også gribe mirakuløst ind i verden ud fra sin egen

Fakta | Peter Øhrstrøm

professor ved Aalborg Universitet, bl.a. forsker i Tidsbegrebet.
Formand for Kaj Munk Forskningscenteret ved Aalborg Universitet.

viljebeslutning. Gud er altså ikke undergivet tiden, men er herre over den.

Når Gud nu kan, hvorfor griber Han så ikke mirakuløst ind og stopper den meningsløse lidelse i verden? I *Ordet* siger sognets nye præst, Bandbul, at mirakler hørte til på Jesu tid. Bandbuls firkantede tro er, at Gud nu har trukket sig tilbage fra tilværelsens urværk, som Han nu lader gå sin gang uden at gribe ind. Miraklernes tid er forbi!

Kairos ånd og evighed

Borgen indvender, at Bandbul glemmer ånd og evighed. Her står »evighed« ikke bare for livet efter døden, men for en overnaturlig virkelighed, som er relevant her og nu. Denne forståelse af evighed findes hos Søren Kierkegaard som »øjeblikket, hvori evigheden og tiden berører hinanden«, og hos Grundtvig som »evighedssperlen i tidernes strøm«. Disse ideer svarer til Det Nye Testaments begreb om *kairos*, det gunstige øjeblik, hvor Gud griber ind. I *Ordet* forudsiger Johannes, at Inger – som lige er død i barselsseng – vil komme til

» Tiden ikke bare går, den kommer også til os som en gave, hvori den evige Gud vil være os nær. «

live igen i »troens time«. Den slags guddommelig indgriben tror Bandbul ikke på. Han har dogmatisk lagt sig fast på, at Gud ikke mere gør mirakler, men har besluttet sig for at overlade verden til naturens gang. Da Johannes i stykkets afslutning er helbredt og ved Ingers kiste vil bede Gud gøre et mirakel, udsteder præsten nærmest en »bandbulle«. Præsten afviser kategorisk, at Gud vil gribe så konkret ind i verden.

Den svære ventetid

En pointe i *Ordet* er, at Bandbul tager fejl. Gud følger med i vor verden og vil gribe konkret ind i sin time og på sin måde. Alt andet vil være at fornægte Guds væsen. Evigheden ikke bare venter os engang, men er os også nær her i tiden som en afgørende og overnaturlig dimension af virkeligheden. Jesus Kristus er mellemmand mellem Gud og mennesker og den, der forbinder tid og evighed. Derfor vil det være misforstået og fattigt, hvis vi kun ser tiden som nedtælling til døden. Tiden ikke bare går, den kommer også til os som en gave, hvori den evige Gud vil være os nær. Gud vil gribe ind. Men vi har ingen »mirakel-maskine«. Vi må vente på Guds time. I en prædiken d. 2. maj 1940 sagde Kaj Munk bl.a.: »Men ét har der været krævet af Guds folk til alle tider og måtte

han altså også kræve af sine: at de kunne vente.« Det er ikke let at vente. For at klare det har vi brug for tålmodighed, som jo er Åndens frugt. Vi må lære at leve i troen på, at Gud fra sit evighedsperspektiv har styr på tiden, og at det bedste altid er tilbage.

[≡] Peter Øhrstrøm

[📷] Lina Lundegaard og arkiv

Kaj Munk.

I gudstjenesten bliver vi evighedsmennesker

Det er noget fremmed for en baptistkirke, det der foregår i Kristuskirken i København hver anden onsdag aften. De holder ørkengudstjeneste, inspireret af den ortodokse kirke og dermed med rødder tilbage til de første kristne. De kalder nadverbordet for alter...

De lader sig inspirere af alle kirkeretninger og finder deres eget, nye ståsted. baptist.dk har bedt Simon Fuhrmann om at fortælle om gudstjenesten.

I stearinlysenes skær skimtes alteret og ikonerne. I luften hænger en sød duft af røgelse, duften af liv. Klokker er lidt i seks onsdag aften, og mens Ørkengudstjenestens deltagere stille knæler omkring alteret på bønneskamler, fornemmes diakonernes og præstens forbøn allerede fra sakristiet: »mit hjerte og min krop råber efter den levende Gud«, beder de med Salme 84. Snart efter kommer de smilende ind under

en taizésang og sætter sig. »Velsignet være Faderen og Sønnens og Helligåndens rige«, proklamerer præsten, for i gudstjenesten bliver det evige Guds rige synligt i tiden!

Liturgien

Sådan begynder Ørkengudstjenesten onsdag efter onsdag. Gudstjenesteformen og bønnerne, det man kalder *liturgien*, er altid den samme, men bliver aldrig meningsløs, for den har Kristi liv som rytme. Gudstjenestens symboler – ikoner, røgelse, lys, liturgiske klæder, bønnekæder, brød og vin – tager ikke fokus væk fra Kristus. De kaster tværtimod lys over det mysterium, som Kristus er. Det mysterium går vi ind i: ikke med forventning om at forstå Gud, men for bedre at forstå dybet af os selv og møde dybet af Gud, sådan at »havdyb råber til havdyb« (Salme 42:8).

Liturgien fortæller historien om Jesus. Kristus er symboliseret ved brødet,

og holder man øje med det, ser man, at Kristus på alteret bliver udvalgt, døbt, modtager Ånden, virker i os med sit ord ved evangelielæsningen, dør, opstår og farer til himmels.

Ihukommelse

Et centralt ord i liturgien er *anamnesis*, ihukommelse (1. Korintherbrev 11:24). Den ortodokse teolog Alexander Schmemmann understreger, at hele gudstjenesten er en ihukommelse. *Anamnesis* skal ikke forstås som et fjernt minde, men som noget virkeligt nu og her. Derfor bliver Kristus ikke fjern fra os, men noget, der sker rundt om og *inden i* os. Hvis vi tager del i liturgien, bliver vi forenede med Kristus og får del i hans opstandelsesliv. Gennem brødet og vinen smager vi på evigheden og bliver »evighedsmennesker« midt i tiden. Evighedsmennesker, der med vores liv viser, at Gud er midt iblandt os. Om det så er på Nørrebro eller i »udkantsdanmark«.

Guddommeliggørelse

Når himmel og jord mødes, og evigheden griber ind i tiden, bliver gudstjenesten et sted for omvendelse og forvandling. Her træder vi ind i den frelsende proces, der i

» Vi favner kirkens traditioner og søger tilbage mod vores fælles rødder – til den tid, hvor Kirken var én. «

oldkirken kaldes *theosis*, guddommelig-gørelse, hvor vi mere og mere bliver som Kristus.

Når vi fejrer Ørkengudstjenesten er det et gensvar på Kristi bøn: »at de alle må være ét... for at verden skal tro, at du har udsendt mig« (Johannesevangeliet 17:21). Derfor favner vi kirkens traditioner og søger tilbage mod vores fælles rødder – til den tid, hvor Kirken var én. Ved at være et økumenisk fællesskab, der øser af både ortodokse, katolske og protestantiske kilder, søger vi at være et tegn på kirkens enhed.

Fordi kirkens dybeste kald er at fejre gudstjeneste, er det her, vi må finde enheden. Når vi deler det hellige måltid med hinanden, bliver vi både forenet med hinanden og med Kristus. Således bekender vi, at vi med vores forskellige konfessioner ikke må have nok i os selv, men åbne os for andre kirkelige traditioner for at lære af dem og indgå i fælles en relation. Kun når vi er sammen, når kirken bliver ét, kan vi give mening midt i denne verden.

[] Simon Fuhrmann, stud.theol og missionspræst i regen

[] Mathias Lund

Fakta | Ørkengudstjenesten

- Økumenisk (fælleskirkelig). Bag den står mennesker med forskellige kirkelige baggrunde.
- inspireret af det svenske retriæstedet Nya Slottet ved Bjärka-Säby, ledet af Peter Halldorf.
- Første gang afholdt skærtorsdag 2010.
- Hver anden onsdag kl. 18 i Kristuskirken, Baggesensgade 2, 2200 Nørrebro.

Forstyrret i kirken

Jesus forstyrrer konstant mennesker. Han gør faktisk en dyd ud af at være uforudsigelig.

Hvordan har du det i maven, når der sker noget uventet, når du møder det foruroligende anderledes? Bliver du udfordret, får du lyst til at udforske det mere, eller viger du tilbage til noget, du kender og er tryk ved?

Laila samler dem, der tør lade sig forstyrre – og en dag tog hun dem med i kirke.

»Det er en vaskeægte succeshistorie«, udbryder Laila Pawlak. Hun var nok ikke lige den oplagte målgruppe, da regen holdt hjemløsemiddag for Nørrebro-borgerne i efteråret.

Erhvervskvinden deltog, fordi en af hendes ansatte havde inviteret hende, og hun kom til at sidde lige overfor Thomas Willer, præsten i kirken. Hun blev så begejstret for Nørrebro-kirken, at hun bagefter tog sin netværksgruppe med i kirke.

Oplevelser

Laila Pawlak lever af at netværke. Hun er konstant på udkig efter interessante mennesker, der kan udfordre hende og ikke mindst hendes kunder. Eller som hun gang på gang siger »vi vil forstyrres«. Som 33-årig har hun flere chefstillinger på cv'et indenfor

Thomas Willer

» Jeg tror, at kirken med de rette personer i front kan skabe fortællinger, tillid, et loyalt publikum – og gøre en personlig forskel. «

oplevelsesøkonomi, og hun driver nu en konsulentvirksomhed med adresse på Kongens Nytorv.

Thomas oplevede hun med det samme at dele værdier med.

»Hvis jeg havde sagt til tilfældige mennesker, at de kunne komme med til et spændende møde, og der ville komme en præst, havde jeg aldrig fået én med. Men mødet med Thomas har fået ekstremt positiv respons.«

Lailas virksomhed lever af at koble mennesker, ideer og værdier. Hendes kodeord er »dare, care, share« – at turde, at vise omsorg og at dele. Hendes sprog er et mix af dansk-engelske udtryk, og hun påpeger da også, at hun fandt Thomas »ung, checket og med et fedt sprog«. Og så gjorde han sit budskab nærværende igennem sine

personlige beretninger. »Han havde jo en spændende iværksætterhistorie.«

Det positive aftryk

Laila har topdirektører, iværksættere, skuespillere – i alt 100 vidt forskellige mennesker i sin professionelle netværksgruppe. En gang om måneden mødes de for at blive forstyrret. »Vi lærer noget af at møde mennesker, der er anderledes end os selv. Så bliver vi bedre til det, vi selv laver. Vi vil gerne udvikles.«

Laila oplevede, at de 40 netværkere, fortrinsvis 25-45 årige, der var mødt frem i Kristuskirken, blev forstyrret i mødet med Thomas.

»De fleste har dette billede af kirken; man spiller orgel og fortæller gamle historier, der ikke har en relevans for mit liv. Erhvervs livet kan lære af kirkens principper. Jeg tror, at kirken med de rette personer i front kan skabe fortællinger, tillid, et loyalt publikum – og gøre en personlig forskel. Det gik op for os, at kirkelighed og virkelighed godt kan hænge sammen. Jeg ønsker jo selv at sætte et positivt aftryk med mit liv. Og det gør den kirke også.«

Krydsfelter

Laila forklarer lidt mere om mødet: »Vi er trygge ved ritualer. Derfor bygger vi møderne op på en bestemt måde. Blandt andet spiller vi altid den samme sang

(The Gorillaz' »Dare« – selvfølgelig) til indledning.« Lyder det som et præludium?

Der er nok flere krydsfelter for erhvervsliv og kirke, end mange af os går rundt og tror.

Ikke kun netværket blev forstyrret den torsdag eftermiddag. Thomas fortæller:

»Det faldt naturligt for netværket at reflektere over det, jeg havde sagt. Jeg forklarede, at meditation faktisk er en gammel kristen praksis. Og at de skulle forvente, at Gud også kunne tale til *dem*... Og så talte han til *mig*! Et godt, gammel-dags profetisk ord bl.a. om, at to havde ondt i knæene efter sportsskader. Og der var to, der rejste sig og sagde: »Det er mig«. Det var virkelig udfordrende.«

Laila siger da også: »Der var nogen, som overskred nogle grænser. Men der var udelukkende positiv respons bagefter. Og nu har vi inviteret Thomas med i netværket.«

Dét kommer man kun på invitation. If You dare...

[≡] Lone Møller-Hansen
[📷] Rune Toldam og privat

» Ved at lade os forstyrre bliver vi bedre til det, vi selv laver. «

Fakta | Laila Pawlak

»Founder & Chief Experience Officer« i »Dare« (at turde)

Det er svært at flytte hjemmefra – når man ikke har noget sted at tage hen...

Derfor hjælper BBU's »Community Projekt« **Emmanuels børnehjemsbørn** til at forberede sig på den dag, de selv skal ud og skabe sig et liv væk fra den trygge opvækst.

Børnehjemmet Emmanuel i Honduras har efter 21 år stor erfaring i at opfostre svigtede børn. 450 børn får hver dag tøj, mad, en seng at sove i og skolegang for dem, der er store nok. Emmanuel er så stort, at det tager en halv time at gå fra den ene ende af børnehjemmet til den anden. Det fungerer som en lille landsby med egen kirke, brønd, kiosk, værksteder, landbrug osv.

Derfor kommer børnene kun udtagesvis ud fra området. Opvæksten bliver meget tryk, men bagsiden af medaljen kommer den dag, børnene skal flytte hjemmefra.

Nogle børn er få måneder, andre er teenagere, når de ankommer til Emmanuel. Derfor er børnenes erfaringer med livet udenfor børnehjemmet meget forskellige. Emmanuel har i de sidste par år arbejdet mod en bedre udslusning af deres unge, som de jo ønsker den bedste fremtid for.

Baptisternes Børne- og Ungdomsforbund (BBU) har fået 500.000 kr. fra Dansk Ungdoms Fællesråd (DUF) til et Community Projekt. De næste to år er fokus på, at de unge bliver forberedt på livet udenfor

børnehjemmet. DUF har givet penge til bl.a. træninger, workshops og miniprojekter, men ikke til opbygningen af et lokale. BBU og Emmanuel drømmer om at bygge et Community Center, som ligger på Emmanuels grund grænsende op til landsbyen. Beliggenheden betyder meget, da det kan bygge bro mellem Emmanuels og landsbyens unge. Her kan de unge mødes og udveksle liv og opbygge netværk, hvilket på sigt vil gøre det nemmere for Emmanuels unge at flytte hjemmefra.

[≡] Mie Grube Skårhøj

[📷] Emmanuels billedarkiv

Fakta | Støt

Støt opbygningen af Community Centret reg. 3201 konto 10042879, mærket »Honduras«. Gaver er fradragsberettigede efter gældende regler.

Mere info på bbunews.dk og facebookgruppen »Emmanuel Community Center«.

»Jorden er fuld af Guds herlighed«

er temaet for sommerens missionsstævne. Det skal inspirere os til at åbne øjnene for Guds rige på jorden. Der tages udgangspunkt i bjergprædikenens udfordringer til mennesker om, hvordan liv skal leves. Her siger Jesus bl.a.;

»I er heldige hvis I længes efter at det bliver som Gud vil

Præsten U Toe Toe fra Burma deltager i hele stævnet.
Se mere på www.missionsstaeвне.dk

have, for jeres længsel vil blive opfyldt« (fra »Den Nye Aftale«). Denne længsel driver os til at bede til Gud, til at synge til Gud, til at stille spørgsmål til Gud og til at mødes, for at vi sammen kan komme et skridt nærmere på, at det bliver som Gud vil have.

Der er inviteret talere, undervisere, musikere og andre talenter til missionsstævnet for at inspirere og styrke os til at tænke og handle, som Gud vil have. Stævnet er mere end kristen underholdning. Stævnet er med til at bevæge vores fællesskab. Kom og vær med til at tage de næste skridt.

Se mere på hjemmesiden www.missionsstaeвне.dk, i BaptistKirkens nyhedsbreve og i tilmeldingsfolderen, der sendes ud i april. Tilmelding kan ske fra 1. april 2011.

Bedste hilsner fra stævneudvalget

Døbte

Holbæk

05.12.2010: Tin Tin San Zin, f. 19.09.1963
05.12.2010: Saw Jimmy Zin, f. 18.02.1965

Odense

02.01.2011: Michelle Graf, f. 14.03.1995
02.01.2011: Ina Alexandra Emming, f. 24.03.1995

Ringsted

10.10.2010: Tina Tønnesen, f. 28.07.1969

Roskilde

23.01.2011: Magnus Wiik, f. 16.03.1991
06.02.2011: Eva Neesgård Stavad, f. 22.08.1994

Tølløse

03.10.2010: Malte Martin-Legéne, f. 14.11.2001
17.10.2010: Anna Correll Jørs, f. 14.10.1996

Døde

Bindselev, Mosbjerg og Sindal

Asta Helene Christensen, født 28.03.1918, døbt i Sindal, Frederikshavns menighed 31.03.1934, døde 09.12.2010.

Brovst

Villy Kjelgaard Christensen, født 19.09.1926, døbt i Vejle 16.12.1946, døde 04.01.2011.

Korskirken

Martha Næsby Jensen, født 26.01.1923, døbt i Østervrå 21.04.1940, døde 15.01.2011.

Købnerkirken

Eliza Mathiesen, f. Brixen, født 02.03.1925, døbt i Odense 16.11.1941, døde 14.12.2010.

Lyngby

Kaj Torkild Christensen, født 19.04.1936, døbt i Hjørring 07.09.1952, døde 29.12.2010.

Roskilde

Asta Krabbe, født 11.10.1921, døbt i Slagelse 04.12.1949, døde 18.12.2010.

Tølløse

Aase Nielsen født 06.02.1919, døbt i Tølløse 09.04.1944, døde 07.11.2010.

Passion + hjertelum = Relation

For nogen er én familie bare ikke nok. Nogen har en passion for en familie, som i hvert fald ikke med blodsband er deres egen. »I bund og grund handler det jo om, at vi kan være en aflastning for de enlige forældre. Men det, man måske ikke lige ser med det samme, er, at jeg jo også på en måde får en ekstra familie.«

Der er varme og glæde i stemmen, som tilhører 22-årige Anna Sofie Gjerrild. Hun har sammen med en gruppe andre unge fra københavner-kirken regnet startet et projekt kaldet Relation.

»Det, vi gerne ville, var at lave noget for børn.« Menigheden har kontakt til en gruppe enlige mødre. De fem unge lavede brainstorm i april 2010, og her voksede

idéen til en storebror og -søsterordning for børn af de enlige forældre frem.

En ekstra familie forpligter

»For det første måtte vi til at starte med at kigge meget indad og beslutte os for, hvor meget vi ville forpligte os,« fortæller Anna. »De her børn har jo brug for, at vi ikke bare lige pludselig rejser vores vej, fordi

vi har fundet noget andet, som er mere spændende.« De unge har derfor brugt en del tid på at blive enige om et værdisæt. »Det har både handlet om, om det var okay at blive tilknyttet et barn, hvis man vidste, at man skulle ud at rejse i længere tid om fire måneder. Men det har også været nødvendigt at diskutere, fx om man kan tage imod penge fra forældrene. Det er er vi blevet enige om ikke at gøre. Vi giver af vores tid og overskud gratis.«

»Det kommer aldrig til at lykkes!«

»Der er mange ting, som vi har været nødt til at overveje, både juridisk og etisk. Fx var det jo nødvendigt, at vi indsamlede børneattester fra alle de frivillige. Sådanne ting har nogle gange fået os helt ned med hovedet, og vi har tænkt: »Det kommer aldrig til at lykkes!« Men forældrene har været rigtig gode støtter. De har opmuntret os og sagt meget tak. Det betyder rigtig meget, når vi synes, der sker alt for lidt.«

Én familie er også vigtig

»Det tager jo lang tid, fra man beslutter sig for, at sådan noget kunne være cool, til der rent faktisk sker noget. Det har vi i hvert fald måttet kæmpe en del med.« Efter samtaler hele foråret var Relation endelig klart, til at starte i august 2010. »Vi besluttede at starte med en fælles eftermiddag

om måneden, hvor alle børn og forældre er inviteret. Det svinger meget, hvor mange der møder op. Nogle gange er der kun ét barn, men vi tror på, at det også er vigtigt for den ene familie.»

En mulighed for at dele liv

Til arrangementerne er der mulighed for, at børnene og forældrene kan lære hinanden at kende. Specielt mener Anna og gruppen bag Relation, at noget af det vigtigste er, at de spiser sammen. »Man kommer til at snakke sammen på en helt anden måde. Det er, når vi spiser sammen, at både de frivillige og familierne får snakket. Men også forældrene på tværs får mulighed for at dele erfaringer og oplevelser,« fortæller Anna.

Det handler om tillid

For netop at styrke forældrenes netværk, både indbyrdes og med de frivillige, er der en times tid i løbet af eftermiddagen,

hvor nogle frivillige samler børnene til leg. Imens samles de andre frivillige med forældrene til kaffe, snak og mulighed for at stille spørgsmål omkring Relation. »Det er vigtigt, at forældrene lærer os at kende. Det er jo meningen, at de i hvert fald på sigt skal overlade deres barn til os i længere eller kortere tid. Tillid og åbenhed er super vigtigt!« Indtil videre har fem børn fået en

ny »storebror« eller »storesøster«, men der er masser af børn, der venter. »Vi har brug for, at flere opdager, at det her er deres passion. En ekstra familie er jo en kæmpe gave!«

[≡] Maria Klarskov og
Anna Sofie Gjerrild

[📷] Privat

Anna (længst til højre) med sine to kædelige søskende, Matthias og Katrine – og den nye lillesøster, Perle (billedet øverst).

Når mikrofinans fungerer

BaptistKirken har siden 2008 været involveret i mikrofinansprojekter i Burundi. Metoden, vi anvender, har vist sig særdeles effektiv og værdifuld for deltagerne. Der har været sager i pressen om, at mikrofinans har gældsat fattige yderligere. Kun at fremhæve de uheldige historier er at tegne et ufuldstændigt billede. BaptistKirken mener fortsat, at mikrofinans er en måde at afhjælpe fattigdom på.

Metoden med låne- og sparegrupper går imod antagelsen om, at de fattige ingen penge har. Men de fattige har ingen steder at gøre af deres penge. Låne- og sparegrupperne er selvstyrende og fungerer som en lokal andelsbaseret sparekasse. I gruppen organiseres medlemmerne og uddannes til ansvarligt at håndtere opsparing, lån og en slags forsikring. BaptistKirken bidrager med uddannelse og hjælper med at løse de problemer, der ind i mellem opstår i grupperne, men har intet med pengetransaktionerne at gøre.

Den aids-syge enke Françoise, 45 år, har været i en låne- og sparegruppe siden 2009. »Medlemskabet har hjulpet mig meget. Jeg lånte ca. 500 kroner og investerede i handel med ris«. Hendes børn har i lighed med andre udsatte børn i området modtaget skolemateriale fra gruppen. »Det er utroligt, hvad låne- og sparemuligheder kan gøre for en familie.« Hun ønsker, at nogen i gruppen kan se efter hendes børn, når hun selv må give efter for den fremskredne aids-sygdom.

Mikrofinans

- spænder over rendyrket kreditgivning til fattige til forskellige opsparingsbaserede metoder.
- skal ikke ses som en hurtig udvej ud af absolut fattigdom, men en proces, der med tiden kan hjælpe folk til et bedre liv.
- *Baptistkirken har fået bevilliget 3 mio. kr. fra Danida til projektet i perioden 2009-2012. Der er ca. 800 grupper i Burundi med 36.000 deltagere, hvoraf 16.000 indtil videre er trænet.*

Lån tre gange din opsparing

I grupperne med gennemsnitligt 20 medlemmer mødes man ugentligt og sparer op ved at købe »aktier«. Alle har en lille bog, hvor både lån og opsparing noteres. For at imødekomme varierende indkomst kan der købes en til fem aktier. Den opsparede kapital indgår i en lånefond, som medlemmerne – en gang om måneden – kan låne fra. Der er således ingen udefrakommende kommercielle interesser. For at risikominimere kan der maksimalt lånes tre gange, hvad man har

sparet op. Lånenes løbetid er tre måneder, og der betales et servicegebyr på ca. 10% pr. måned. Alle transaktioner foregår i gruppens tilsyn, hvor procedurerne for håndtering af penge minutvist følges. Lån gives først, når de er blevet godkendt af de øvrige medlemmer. Eventuelle problemer med tilbagebetaling løses i gruppen – oftest ved forlængelse af lånet eller i sjældne tilfælde gældseftergivelse. Efter ca. et år opløses gruppen og overskuddet uddeles. På årsbasis forrentes indskuddene med 39-97%. Ofte vil grupperne gendanne sig – denne gang selvstændigt og uden indblanding udefra.

Uafhængige af donorer

Lånene benyttes ofte til småhandel med fødevarer, tøj eller brændsel, opstart af

små butikker og betaling af skolepenge. Grupperne er også med til at løfte kirker-nes mulighed for at hjælpe hiv/aids-ramte og forældreløse børn i lokalområdet. Det fantastiske er, at muligheden for at drage omsorg for andre udspringer af deres egne ressourcer og ikke er afhængig af penge fra donorer.

Metoden giver områder uden kommerciel bankdrift mulighed for både opsparing og låntagning. Indlagt er en lille forsikringsfond, som alle betaler et beløb til hver uge. Kommer man i nød – fx sygdom og tab af ægtefælle, kan man få et nærmere bestemt beløb fra fonden.

De fremtidige udfordringer for Baptist-Kirkens engagement bliver, når medlemmerne får behov for større lån til realisering af deres forretningsidéer. Heller ikke i Afrika er alle de fødte iværksættere. Der er dog begrundet håb om, at deltagerne gennem deltagelse i disse låne- og sparegrupper bliver kvalificerede låntagere i de mikrofinansinstitutter, der findes i store dele af verden. Det kan forhindre, at de ryger i diverse lånefælder.

[≡] Morten Kofoed

[□] Morten Kofoed
og Thomas Spanner

Min egen tid?

DSB siger, at i toget er tiden din egen. Tænk sig, når du træder ind i et helt almindeligt IC3-tog, får du hvert eneste minut, der går, forærende – hvilken gavmildhed! Det er som at træde ind i et helligt rum. Personligt har jeg pendlet dagligt i fem år og desuden boet langt fra min nordjyske familie, så jeg har fået uendelige mængder af tid sponsoreret af Statsbanerne. At DSB så oven i købet har været så generøse at overøse mig med en sand velsignelse af forsinkelser, aflyste tog og sporarbejder, er bare endnu en appelsin i min turban. For tiden er hellig, og den skal sandelig ikke ødsles væk.

Måske er det derfor, Statsbanerne har valgt at opsætte en række forhindringer, før man kan entre de hellige haller og sætte sig til rette i de eftertragtede blå sæder?

Først står man afventende og gerne frysende på en perron, hvor alle på mystisk vis pludselig overmandes af trangen til at ryge, selv babyer og førerhunde synes fornøjeligt pulsende på diverse osende agregater. Mere røgomgivet end Kong Christian ved slaget på Kolberger Heide afventer man det frydefulde øjeblik, hvor toget glider gennem osen til perron.

Dernæst skal man – iført bagage – kæmpe sig hen til den rigtige vogn, der på forunderlig vis altid havner i den modsatte

ende af perronen, end det oprindeligt var bekendtgjort.

Her mødes man af en ny udfordring: De mystiske døre. Før man varsomt kan betrede de hellige haller, må man forcere de elektriske døre, der kun efter ganske særlige magiske besværgelser glider til side og tillader passage. Utallige er de bedstemødre på vej fra Skanderborg til København for at passe børnebørn, der har måtte overvintre i gangarealet eftersom de alvidende døre ikke lod dem slippe igennem. Der bliver opført danse og håndbevægelser værdige til »Vild med Dans«. Alligevel er og forbliver dørene et mysterium. Indtil en behjertet konduktør forbarmer sig og udfører sin magi, og dørene åbnes. Her venter nye uforudsete forhindringer: Skoleklasser på udflugt, Roskildefestivalgæster i lettere mudderindsmurt tilstand, løbske salgsvogne og stående passagerer. Mulighederne er uendelige, kun et er sikkert: Vejen til ens plads er brolagt med besværligheder.

Men når du endelig har fundet den, kan du læne dig fredeligt tilbage i sædet og nyde at nu – endelig – er tiden helt din egen...

[≡] Lasse Åbom
[📷] Flickr

DANMARK
PP

UDGIVERADRESSERET
MASKINEL MAGASINPOST

ID-Nr.: 46476

Afsender:
**Baptistkirken
i Danmark**

Lærdalsgade 7, st. tv.
DK-2300 København S

ISSN 1901-4635